

התקופה של פרומיסור מרדכי מרטון ביבד
אף עלה אלנו בימים האחרונים במידה
שיש בו להראות.
להראות למה? וכי לרד ראסל מדאני את
האנטיסמיזם ההגנטי המפליסטי? והרי אפילו
יבוסטוק אני מדאני את כרובצניו בשיטתו
הביקורתית (מאז 1907)?
אלה זה שמותיהם להם הגנולים וה'
חוקם הולק אחר לנזק, כי בארצותינו כור'
אתם הם - אינם מוכתים במשפט צדק
אחר - אנו - עניין על עצם קיומנו ואנו
באנשים גבולה בארץ. וכל מה שבו כרו
הלעמד כהנא את קיומנו - חייב להראות
עמקו עמקו.

אילו היינו זה ברד לפחות מבחינה מדינית
מיוון הגוף והחלשת הגוף כי אם גם מבחינה
מיוון הנפש והחלשת הרוח הרוקיע את
מבחינתו, אינו ישנם אפילו האיטליאנים לבד
הגולות, עניין רבים לא בעלי מבער כהילה,
עניין ואי ברוב לא עלה זה במשפטו וא
קועים בשיטתו הירואה במורה-הירוד הזה
הקוי בשרות עניין רך וצפוי הורו כל
שדורש מאמץ ועמל על כוחות הגוף והנפש
על מנת לקיים גוללה, להחמידי על רבולו
ממש על דתו עצמו.

ומכאן בוד מדאניו היה הפעם זו של
העלאת התחרות של זה שנתגלה כנביא
שקר משטר ומלשונע, כמו שברור לנו
לכלולו מימיו ומשפאלו מאנציה, שאילו
לכלולו לפי תורתו לא היה נשאר לנו
מכאן, אם כי מדינה לא הייתה לנו, כי אם
בשאר הארצות היינו כאן בודי המעשים הרקיעים
ומיוזניו הרוחניים נוספים ושימשים בארצות
של הויאטימיים הקורייים. טבל התורות של
הוספו במחנות המאה העשרים לספרותם, לא
היתה אף אחת שתחבה בעינינו סאטאניו, כי כך
התחילו של מרטינו בודי ואילו היה קיים
בתיודונתיו, בתיודו שיעומנו בו הפסס
תורמים ובלתיגם מרטינו שקר, כי
כבודו חייב היה לעמוד מלכת את הדון.
יתכן שהיה ענינו מרטון? קובלנו על מדינות
כשעתי עבריה של ע' אלהים-היה
בתיודו חייב להשיב לו את ששקו הברו לא
שמענו את ששעתי ולא בודנו, או שלא אליהם,
כל מקום לא ששעתי שישאל היה זה כי אם
אסאדאי, שמו חמוס באיטליה של מלאך
שפיהו אותך ללמנוו תורת שקר זו.

היה כבודו זה שאלו עליו כלל המדינות
העל קריו "ציונות" - נלחם בל מה
שקולו למלחמותיו וציונות מדינית. נלחם בהר'
עליו, נלחם בנוראיו, היה בעליה המדינית
בלתיאסטימית, נלחם כל אחרותה כשצאית. לא
למה לנו גם את המפלגה רביצ'רית
על הקשת רביצ'רסקה הרצל שעט המשיח
שנל למי ופולק מה שלא שמעתי אתה שר'
הטבלו על ידך וצורתו - איש איש שר'
אחכם.

וישסף

מאת ד"ר ישראל אלדד

בדרך שלנו בפרטין בודו זה- ולמדינת האסון
אלהה, ואני מבאני שני ים בדין הקוראים
ובפני יודי ביאלק, עמנו יש כפי לפעולה,
למחוק הברכים יובן שיה שייך מאור מצד
לפניהם בוכר.

בספר האגדה בפרק על ירושלים אבי
ביאלק איתנו בלשון זו: "כך אבר ר' יוחנן:
הקדוש ברוך הוא לא אבא בירושלים
על מטה עד שאבא לירושלים על מעלה".
במדינה במטרה המדינית של הציונות מצאה
לה את הילוסופיה שלה.

הנה במקום העמד לידו רוחני והוסטורי
שגהו, מעלים אותו אפילו לתודעת הורו, לא
כנביא שקר ים אם כחן פרס להמכת ישראל.

מכאן של בודר עלה לאחריה מארבע

מנות.
לראשונה במקום לפרס גבל.
ולמאור זה הפרס המדיני חייבים היו
הגויים לתת לו זה היהודות שהיא מנישה
להם יכילה להיות גיבור. בודו היה
המדינאי של הדין אותו לפרס. אלא וכל
האקדמיות השבריות לא הניקה לו את
הפרס סימן מה שאפילו חייב כמאנת אינה
נאלת להם. והיו אין קרבר על "אסאדאי"
במובן השגור של המלה, כי לא מפעשי הורו
אלו המסקבלים פרס-עליו חייבים לא כתיורים
בדין. העם היהודי עדיין אינו נראה להם
בעיניו הפרסיים כשכשסוקרלו. אפילו לא
בדמות של מרטינו בודו הנצחי ביהודי
היהודים.

ועל כן היה אבר - ולא נעמד על כנות
הברכים - בודו בעל קבלת פרס ביאלק,
שסוטר לו יקר לו כל מוסר את בעולו. כל
שרא שדום גבולות וראוי לו מחות היה
הוא משיא לו יחתי בעניו.

ואת הדגל לאמר גם שביאלק בתקופת
חיי התורמים לא ים והוא הרוק היה מאנטי
בשרת ילום ומבטעו - התנגשוט על בודו -
מנתנו לא חסד היה, והוא לא מחסיתו לו
המסופות של בודו - קרבו לא אחתהם גם
שיה לחפות לאכרות את מברל ששאת פרס
על שם ביאלק, שהיו לא בכות 1913
העברית וכל בודו בעל עברי שהיו לרעו
אם כן רק בכות הגאודיאולוגיים של
ביהודה ניתן לו הפרס, וידוע ויהיה
פי א שחולק.

וכן הראיה בהורמנטה אל להעלות את
למסור עולם.

ויסלף בודו

מאת ד"ר ישראל אלדד

אין הוא יחיד כמובן. כבר מתרבים צדקיי
העולם הרוחניים ואין קיים עמיתם עם כמובן
ואל תחנכה אתם לאו ונטור אותם כי אם
אינם הם הפעם וההמנות גוריתו לא. אהדה
למשיחיים" או ציונים שני אלה יחד, ואם
הודים הם, שרשם כמחנות לוחיות הבחסיני
בשם הוינים שעלם כמחנות שהו. שביה איימה,
גור ירוק ואסיריהם שהו והרהש בירואותו
הנפשית, יוצא לפרוע בלי היסוס
שלא עלה באו כמות לשרחור הממשיכיים ההם
ולתעשה פשטה כותרת של הפושט. ועל כן
רוח של קונטרול כלשהו, כאן מבור
במקרא, כלומר בברבים שני לקראו אותם
להדין בכותם פשטם. וכן שיקרא במקרא ואתר
קראו אסירים ורבים שכתב בוכר לו
המקרא ידע להבדיל בין אור לחושך, בין תהירות
לקפא, בין אמת ושקר. והוא יופתח לראות
שהגולו שבין סטוקי הנתיך כפושטו בוכר
אלה שבוכר ורוח אותם. הוא ברויט במבול
שבין המפצרות שהרצל ראה אותה והתור
עליו ומצא מוצא לו וכן לו שבובר יחיד
עלה הוסיף לה.

אל תדמיונות של נביא ישראל אלה

ביותר על מרטינו בודו הוא שמואל
הגבאי, התימה בודוה ואין בודו מעלים
אותה.

המדינות של שמואל לבלכת.
ומלכה אין מירשה מכובד וקרא משטר של
מלו, כי אם עצם הממלכותיות. וכן זה
חשוב בעינינו מה קום אצל בוכר להם:
התנגדותו הרצל קמה להאכזר שמשאל אל
שנא אלדד: מחוק קמה להאכזר שכיכובל
ממדינת לממלכותיות, הוא הנניע להתנגדות
לרצל.

ואם נראה לי כהגאונים: מדיניות -
למדי התיודים כלב מכובן - שבידינו הימבה
ואני כל סילוף המקרא זה הגדול שהשקה אייבנו
לרוע קובי, העניין הקבוצי והכלל באבות
סילוף רוח המקרא. אולם סילוף
היהודות בולט כולו החסידי, ולא וכלל סילוף
גרת את לעמוד אלא על סילוף זה שבובר
מספק את המקרא, את הנבואה, את דמותו
של שמשאל.

בין שמשאל ענינות מלוכת אלהי
שכונן מלוכת מלך בשר ודם- וברו זה אינו
מונע ממנו מכובן לקרוב ברובקס
באמת לרצח השעה להחליק את דוד ודאס
במקום את שאול, אין לו יאן סודו מרבה
לעשות מלחמות משאל אלא נודר על צנינו
מסור מסוג אחר. ואם נאמר שמואל לא ראה
אשר כובש גדול יחיד זה, הוא לא ראה,
אבל מה אשר ציוה עליו להחליטו - אלה
למשכן עולם.

בנצרות אייבנו להורו: שהרי מה הם כבר
נפש עליהם זו נופף עלוב זה לעומת הנצח וה'
נורמאנו? ואולי אף אמור לתת לו מאכר
עולם, שהיה בתנאי בדידות הוא עלול לגאול
עצמו אפרים שיגולו עצמם רדשי משהיה
בישראל שבתיקו ההכרז למר והאבוד מתידי'
בם: לעקוב בעניניהם הבל של חלילה ובסתון.
לחפ: ישנה סכנה שהחליקו ההיסטוריות והיהודים
זו חבית הכלה הוא - אייבנו - יתגבלו
לגלול עליון של איזה צדיק. ומוטב אם כן
לכנותו של ערונא אתר - ישן גורדון
במדינת "אסירס" - לחת לו בלג בעולם -
כמשהיה שחל יסני לו עורף ששם נפש
בארוחת און קרילי ממן (זו דוד על מפתח).
וידע אילו קולו הא המסקנות שיוני איתן
המבוסס הגדול שראה את הניורמאנו מים
אין מוטב וכן יעד לידו חלטה לבני אייבנו:
או -

א מתנורצת עצמנו של שמואל הגבאי
ומעורצרו, או מרדיו בודו וקנו הנבואה מרטינו
בוכר, סלכות: מרטינו מרטינו בוכר, מרטינו
למבניו הוכנס (הו מקום הכהה של מרטינו)
משמעותי בקול איימס אלה: מאסת את דבר
ה' ומיפסוך ה' מהיות מלך על ישראל... הגישו
אלה את אייבנו על מעלק... ואייבנו צודע
מעונות לעיבר פרס. בוכר, בלב סתם משש,
שהיו יודע הוא מרטינו מרטינו. הוא משא
המבורד ופרס פרנקפורט וברדורדו הרי ידוע
שקשהלו, לא חיו רחמים כלבו לפני אחיו,
התחילו להמניע על ספינת אלמליהו, כעד
יחוס עליו, על אייבנו?
הנה מרחש משמעותי מוסטיס ברדורדו
בדיוש נובי בודוויטש מרוע על ברכיו ומשקס
חיים לאייבנו-ובוכר - כנביא ישראל קומון
ומקרו, הבודו אלו וועק מ'מאסר אתר -
בשם חובב אתן של משל משום אמר' -הוא -
פרס מרטינו בוכר - שלף חרבו ומשסף
את 1913 לפני ה' כמכתב.

כמלום
הה תחבול ודאל האמת הפשטה היהודית
על המקרא ומרסר המקרא, אף לבני בנא
אלהים כשמואל. רז דלי החסותנו על המקרא
ועל היהודות ודמותו הפרופטוריים להמכת שקר
אל מרחמה.

פיקודו על כן על הגויים את בוכר בהתרחם,
למסור אותו על התורמים הצבויים במדיניות.
אין נבכורו איתנו בכתרו ירושלים, לא רק
שמהו לשמאלת הם יוציאה, אלא ונתן לו
ליצג את חממת ישראל, אולי ישראל י
היבט הוא לא חכם ישראל, לא נתיך
לעונות מרטינו וכיבדוריו יהודת מיצגנו
של היהודים.

שמה אמת ומרתה אמת.
להחליט - בוכר שקר ומרתנו שקר. ועל
מקרה זה להרעיל כל הרף ים נפשונו רדונמנו
שקר ונרעה ציוני.